

Zlatá střední cesta

Bliží se doba postní a v ní se většinou snažíme udělat nějaký další krůček ke křesťanské dokonalosti. Neškodí tedy malé zamyšlení na toto téma.

Hodnota našeho křesťanského života nespočívá v jednotlivých činech, ke kterým nás právě přiměla nějaká zvláštní okolnost (např. přijetí svátostí jen kvůli pohřbu, modlitba jen kvůli postní době, smíření jen kvůli předsevzeti...). To by bylo málo. Máme usilovat o trvalé postoje nadšení pro dobro, kterým se říká ctnosti. Ctnostný člověk nejen koná mnoho dobrých skutků, ale především je dělá s ochotou a samozřejmostí. Ctnostný člověk se naučil, že konat dobro je jeho radostí a nepromešká k tomu žádnou příležitost. Je pohotový a horlivý, ale zůstává pokorný, protože se nechce předvádět před lidmi.

Ctnost patří ke každodennímu životu. Předpokládá cit pro správnou míru, které říkáme zlatá střední cesta. Ctnostný člověk se brání extrémům: např. kdo jedná rozváženě, není ani bázlivý ani opovážlivý. Sama ctnost umírněnosti, kterou postní doba tak vyzdvihuje, není přísné pohrdání příjemnými věcmi, ale rozhodně se brání nestřídmosti. Kdo pěstuje ctnost pohostinnosti, která je v Písmu svatém ve velké úctě, snadno najde způsob, jak připravit hostům milé přijetí. Přitom se však vyhýbá tomu, aby je svou péčí přetěžoval. Kdo chce být šetrný, bude balancovat mezi nezodpovědným rozhazováním a lakomstvím...

Ale pozor! Zlatá střední cesta neznamená průměrnost ve snaze o dobro. Ve ctnosti nikdy nemůžeme přehánět. Otázkou však zůstává, co ještě ctnost je a co už zabíhá do špatných extrémů.

Jak můžeme najít správnou míru v tichosti, odvaze, trpělivosti, zbožnosti...? Ve všech oblastech života k tomu pomůže srdce naplněné láskou. Otázka tedy nemá znít: „Co dobrého mám ještě v postě udělat?“ Máme se raději ptát: „Proč a pro koho dělám právě toto?“ Vzpomeňte na slavnou ruskou pohádku Mrazík. Dokud se chudák Ivan honil za dobrými skutky jen kvůli sobě, měl hlavu stále medvědí. Teprve až se přestal na dobré skutky soustředit, dokázal pomoci stařence skutečně z lásky a upřímného soucitu. Tehdy se mu nečekaně vrátila lidská podoba.

Prožijme požehnanou dobu postní...

SVATÝ RŮŽENEC A SVĚTCI (4)

RŮŽENEC ZACHRAŇUJE HŘÍŠNÍKY

A co říci o záchraně, jakou skrze růženec získávají hříšníci? Stačí uvést, že Panna Maria v Lurdech a ve Fatimě žádala především obrácení hříšníků a doporučovala k tomu opakovaně modlitbu svatého růžence. Všichni světci zakusili moc růžence na tomto poli a bezvýhradně se za ni zaručují.

V deníku **sv. Maximiliana Kolbeho**, mariánského apoštola a našeho takřka současníka, nacházíme tuto krátkou sentenci: „Kolik růženců, tolik zachráněných duší.“ Jeden růženec může tedy znamenat spásu jedné duše! Neměli bychom toho využívat, abychom pomohli zbloudilým bratřím, abychom vyprosili spásu pro nevěrce a ty, kteří se vzdálili od Boha?

Sv. **Ludvík Maria Grignion** nás ujišťuje, že hříšník nemůže zůstat zatvrzelý, jestliže použijeme modlitbu růžence. Proto mohl napsat knihu s titulem: „Obdivuhodné tajemství svatého růžence pro obrácení a spásu.“

Sv. **Klement Maria Hofbauer** byl v určitém smyslu apoštol specialista na získání duší pomocí růžence. Měl stále v rukou malý růženec, který mu daroval papež Pius VI. Když ho náhodou ztratil, byl z toho velmi smutný. Našla ho jedna sestra a on jí s nadšením řekl: „Velmi jste mi pomohla při obrácení hříšníků, protože pokadě, když jsem se ho pomodlil za hříšníka, dosáhl jsem jeho obrácení.“ Proto vždy doporučoval svým penitentům, aby mu pomáhali obracet hříšníky a zbloudilé modlitbou mnoha růženců. Ujišťoval, že pomocí růžence vždy dosáhl žádoucího obrácení i u těch, kteří nepřístupili ke svátostem třeba čtyřicet let. Jeho tvář se vždy rozzářila, když mohl zvolat: „Pán mi daroval další duši skrze růženec!“

Ludvík Bertrand byl nazýván apoštolem Indie. S růžencem konal zázraky, uzdravoval nemocné a dokonce vzkřísil několik mrtvých, ale především dosáhl více než 10 000 obrácení.

Další mimořádný apoštol, **svatý farář arský**, používal růženec, aby přitahoval duše a sesílal na ně déšť milosti a způsobil tak nespočetná obrácení, některá dokonce zázračná. Jednou byl poslán kázat lidové exercicie do jednoho místa nedaleko Arsu. Nejdříve se zeptal faráře, je-li tu někdo, kdo je schopen se naléhavě modlit. Farář mu ukázal jednu chudou žebračku, která byla schopná modlit se jedině růžencem. Svatý farář jí ihned požádal, zda je ochotná modlit se bez ustání růžencem během všech jeho kázání. Žebračka poslechla. Misie probíhaly velmi dobře a stále se množila velká obrácení. Svatý farář s jásotem prohlašoval: „Není to moje dílo, ale Panny Marie, kterou prosí jedna žebračka svými růženci.“

Za našich dnů se také **P. Pio** modlil růžencem ve dne i v noci. A právě těmito růženci přitahoval zástupy duší, které potřebovaly milost a světlo, aby se z nich staly zástupy obrácených.

(Pokračování – převzato z časopisu Světlo)

Hromniční pout matek ve Šternberku

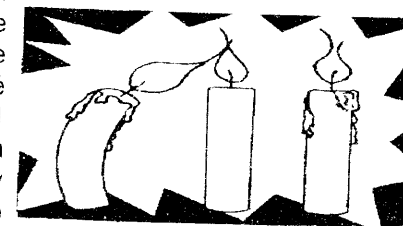
Motto: „...přinesli Ježíše do chrámu...“ (Lk 2,22)

Už se stalo tradicí, že z naší farnosti jezdí matky na pout' do Šternberka, aby poděkovaly za dar svých dětí a modlily se za ně.

Také v sobotu 5. února v 6:50 hod. vyjel autobus z Val. Klobouk, zastavil v Poteči, Študlově a v Horní Lidči (tam nasedaly ženy z Lačnova). Cestou jsme se pomodlily slavný růženec. V 9:10 hod. už jsme vystupovaly z autobusu před šternberským kulturním domem. Ještě letos vše probíhalo zde, ale dá-li Bůh, příští rok mše svaté už budou v nově vymalovaném kostele. Oprava maleb a varhan trvá už 2 roky.

Hned byla příležitost ke svátosti smíření a v 10:00 hod. začala modlitba radostného růžence, kterou vedly farnice ze Šternberka. V 10:30 hod. byla mše svatá s darováním svíce, hlavním celebrantem byl P. Vojtěch Šíma.

Starobylý zvyk obětování svíce šternberských žen pochází z první poloviny 18. století, kdy se Morava obávala pruského vpádu. Proto se v mnohých moravských městech konaly prosebné pobožnosti za odvrácení nebezpečí. 1. února 1741 přinesly do klášterního, dnes farního kostela Zvěstování Panny Marie ve Šternberku dvě ženy voskovou svíci o váze 21 liber (asi 10 kg) jako oběť Matce Boží, aby skrze její přimluvu byly uchráněny od nepřátel. Svíce měla hořet při každé mši svaté po celý rok.

I dnešní doba je plná nebezpečí a nástrah, proto s důvěrou prosíme Matku Boží, aby ochránila své děti a naše děti a vedla je k Bohu.

Po mši svaté byla přestávka, od 13 hodin následovala přednáška otce Vojtěcha na téma: „Křest“ a ve 14 hodin promluva paní Růženy Fialové, koordinátorky hnutí Modlitby matek.

Od 14:30 hod. probíhala pod vedením zdejšího faráře P. Antonína Pechala adorace před Nejsvětější Svátostí s modlitbou odevzdání dětí Ježíši. Maminky postupně přicházely před oltář, aby do připravených košíčků vhodily papírová kolečka, na které si předem napsaly jména svých drahých.

Po svátostném požehnání jsme nasedly do autobusu a v 16:00 hodin vyjely k domovu s Božím požehnáním a důvěrou v jeho pomoc a ochranu.

Za všechny moc děkuji paní Jitce Šenkeříkové za zorganizování pouti, všechnu námahu s tím spojenou a v neposlední řadě panu řidiči Sábovi za šťastnou cestu.

MODLITBA MATEK

Pane Ježíši, přicházím před tebe jako matka. Prosím, abys žehnal mým dětem a všem dětem na celém světě. Děkuji za naše děti, jsou pro nás drahocenným darem. Pomoz nám, Pane, vždy si to připomínat, zvláště, když jsou v těžkostech. Pane, vřdyť žijí ve světě plném násilí, ve světě, který tě vždy neuznává, ve světě, kde se mohou stát terčem posměchu, když vyznají, že v tebe věří. Pomoz jim, aby byly silné. Pane,

pomoz nám poznat, že ty jsi stále s námi, že s námi sdílíš radost i bolest, že jsi vítěz nad zlou mocí. Jsi s námi, když se smějeme a pláčeš s námi v bolestech. Prosíme tě, dej nám milosti, které potřebujeme, abychom naplnily záměr, který máš s naším životem a splnily své povinnosti v rodinách. Ty jsi všemohoucí Bůh, ty můžeš věci změnit. Obracíme se k tobě s důvěrou a láskou, protože víme, že odpovíš na naše prosby. Chceme si vždy připomínat, jak velmi miluješ nás a naše děti, a že nás povzbuzuješ, abychom ti odevzdaly své problémy. Odevzdáváme se ti skrze přimluvu Matky Boží a naší Panny Marie. Pod ochranu tvou se utíkáme...

MODLITBA DĚTÍ

Svatá Maria, Matko Boží, zachovej mi srdce dítěte, srdce čisté a průhledné jako horský pramen. Vypros mi srdce prosté, které neživí v sobě smutek ani hořkost, srdce něžné a soucitné, srdce věrné, které namyslí na sebe, které nezapomíná žádného dobrodini a nevzpomíná žádné křivdy. Dej mi, Maria, srdce tiché a pokorné, které miluje a nečeká odplatu, srdce veliké, nikdy nemalomyslníci, které neochlazuje žádný nevděk, které neunavuje žádná lhostejnost, srdce ve všem hledající slávu Ježíše Krista, zraněné láskou k němu, srdce které se zahojí až v nebi. Amen.

MODLITBA ZA ODPUŠTĚNÍ

Pane Ježíši, přicházíme k tobě takoví, jací jsme. Litujeme svých hříchů. Prosíme tě, odpusť nám. Zcela se ti odevzdáváme, Pane Ježíši. Přijímáme tě za svého Pána a Spasitele. Uzdrav nás, změň nás, upevni v nás vnitřního člověka. Milujeme tě, Pane Ježíši. Děkujeme ti, Pane Ježíši. Chtěli bychom tě následovat každý den svého života. Amen

MODLITBA ZA OBNOVU NÁRODA

Otče, modlíme se za obnovu. Prosíme, vylij svého Ducha na svůj lid a daruj nám nové vidění tvé slávy, novou zkušenost s tvou mocí, novou víru ve tvé Slovo a nové zasvěcení se do tvé služby, aby tvá láska mezi námi rostla a tvé království přišlo. Věříme, Otče, ve tvou ochranu proti úkladům ďábla, který chce zničit tvé plány a úmysly. Prohlašujeme tě Pánem v našich životech. Ať se stane vůle tvá. Amen

Marie Mikulčíková

Plody zla

11. 3. 2011 v 19 hodin ve farním kostele

Vybráno z nové knihy P. Prof. Dr. Petra Pithy

Učinkuje

Miroslav Gabriel Částek

Hudbu vybral

Martin Dohnal

Po stopách Patera Boráka

Osobnost Patera Františka Boráka mě provází také v Lutíně, který je mým novým bydlištěm. Lutín leží zhruba 12 kilometrů od Olomouce, má 3248 obyvatel a je přifařen ke Slatinicím u Olomouce.

Byl jsem opravdu mile překvapen, když jsem zjistil, že Slatinice se staly Borákovým prvním kaplanským místem. Tento duchovní se narodil 25. listopadu 1910 v Bánově u Uherského Brodu. Po absolvování gymnázia v Uherském Brodě v letech 1922 až 1930 a bohoslovecké fakulty v Olomouci byl v roce 1935 vysvěcen na kněze. Do lázeňské obce přicestoval po své primici a ve zdejším kostele Nanebevzetí Panny Marie fungoval až do začátku 40. let, kdy přesídlil „k nám“ do Valašských Klobouk.

Hra souvislostí

Významným Borákovým předchůdcem v „hanáckých Piešťanech“ byl P. Antonín Šuránek. Tento Služebník Boží se velmi kladně podepsal na několika ročnicích olomouckých bohoslovců a zemřel roku 1982 v pověsti svatosti. Též pro Šuránka v roce 1926 bylo místo pod horou Velký Kosíř premiérovou štací.

Dalším soupeřem v Kristu, který měl část kořenů na Kosířsku, byl představitel Katolické moderny Karel Dostál-Lutinov (1871-1923). Narodil se sice v Prostějově, ale jeho otec pocházel z Lutína. Proto onen Lutinov.

S Katolickou modernou spolupracoval Jakub Deml, ten se ale s Dostálem neshodl a kolem roku 1907 skupinu opustil. Populárním členem Katolické moderny byl katolický kněz a prozaik Jindřich Šimon Baar (1869-1925), jenž se v roce 1899 stal Klobučanem a správcem farnosti - ovšem v Kloboukách u Slaného. Tam se potkával s Janem Malypetrem (1873-1947), pozdějším československým předsedou vlády a dědečkem spisovatele Jiřího Stránského. Současným duchovním správcem v Klenčí pod Čechovem, rodištěm i místem úmrtí J. Š. Baara, je můj spolužák z konviktu Libor Buček. Libora někteří z vás znají jako misionáře z hnutí Antiochia.

Dešifrátorem anagramů

Podle svědectví byl František Borák výborným studentem. Historie, latina, staroslověnština i staročestina byly jeho hobby. Podrobně se zabíral i dílem Kosmy, do něhož se intenzivněji zahloubal po válce. Jméno katolického kněze je s pracemi kronikáře úzce spjata a citováno hlavně v souvislosti s tzv. Kosmovými anagramy. O co se jedná?

V latinském textu Kosmovy „Kroniky Čechů“ Borák našel skrytý obsah zaznamenaný v přesmyčkách (anagramech) ve staroslověnštině nebo spíše již ve staročestině. Tento „zašifrovaný“ text obsahuje i zprávy o Moravě, které v Kronice Kosmas údajně zamlčel.

Otec František používal k luštění speciální klíč - jakousi křížovku. Ze slov se snažil složit obrazec a hledal střed tajenky. Je vidno, že k tomu potřeboval velmi dobrou jazykovou průpravu, pracoval na vysoké vědecké úrovni, byl hravý a zvědavý. Nebyl

sice jediným luštitelem záhad kolem Kosmy, ale kněz bádající nad zápisy kanovníka z 12. století na sebe strhl zaslouženou pozornost. Své poznatky shrnul do knihy „Neznámá historie Moravy v IX. až XI. století“, která však dosud nevyšla tiskem. Více se o Kosmových anagramech dočtete na webu společnosti Moravia Magna www.moraviamagna.cz.

Zpovědníkem atentátníka

U nás Valachů působil P. František v období 2. světové války a lze o něm hovořit jako o člověku, který se nepřímo zapsal do československých dějin. Byl totiž zpovědníkem Josefa Valčíka, jednoho z atentátníků na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha v osudovém roce 1942. V létě 1968 pak na toto téma hovořil s učitelem Milanem Hlavidou, kdy řekl: „Valčík byl tehdy v situaci, z níž neviděl východisko. Nechtěl vydat v nebezpečí svou rodinu, ale přihlásit se na četnické stanici odmítl. Nezbyvá mu prý nic jiného, než aby to sám se sebou skončil. Chtěl si vzít život. Řekl jsem mu, že by to byl projev osobní slabosti, ale také zrada na věci, kterou byl pověřen. Sklopil oči, zastyděl se. Odcházel klidnější. Před odchodem jsem mu dal jako talisman obrázek svatého Václava od Mikoláše Alše. Byl jsem velice rozrušen.“ (Tento obrázek podepsal a připsal i datum! Později si uvědomil, že pokud by ho v pozůstalosti Heydrichova atentátníka nacisti našli, nemusel vátku přežít.)

O době po Valčíkově smrti kaplan dále uvedl: „Valčíkova rodina, hlavně Josefovi mladší sourozenci, hledali v těch dnech radu o pomoc u mne. Snažil jsem se jim dodat naděje a útěchy. Situace byla den ze dne hroživější. Nedalo mi to a znovu jsem zašel do Smoliny. Právě jsem probíral s Valčíkovými celou situaci, když tu před domem zabrzdilo policejní auto. V poslední chvíli jsem stačil vyskočit z okna do dvorku. Tenkrát se gestapo omezilo pouze na několik otázek. Rodina zůstala ještě doma. Příštího dne byla neděle. Valčíkovi: přišli do kostela, připravit se na smrt. Prosili mne, abych se postaral o jejich čtyři děti...“

Poválečný osud

Na svém blogu janeckovokrypto.blogspot.com Jiří Janeček asi nepřesně uvádí, že rodák z Bánova ukrýval strůjce Heydrichova atentátu a roku 1950 byl za tento čin tři roky internován. V onom roce 1950 se ale pravděpodobněji jednalo o cílené represe ze strany komunistů proti církvím. Okolnosti jeho věznění neznám, proto budu rád za jakoukoliv informaci.

Po Slatinicích a Valašských Kloboukách zavítal do královéhradecké diecéze na fary v Cerekvici, v Hoříčkách u České Skalice a v Mlázovicích. Posledním presbyterovým působištěm byly Radslavice u Přerova, do kterých se přestěhoval 3. července 1964 ze Zlámanky u Kroměříže. Do 1. července 1968 vykonával duchovní správu jako invalidní důchodce, od 1. července 1968 jako kaplan z Pavlovic u Přerova. Je mimo jiné označován za posledního faráře radslavského.

Jiří Janeček píše, že konzistorní rada bydlel v malém radslavském domku v jedné místnosti, která mu sloužila jako kancelář, pracovna i ložnice. Jeho měsíční plat prý tehdy činil 400 Kčs. Stihl ještě sepsat historické pojednání „Jak rostly Radslavice“. Zemřel tam roku 1975 na svátek svatého Jakuba Staršího ve věku 65 let.

Douška: Objevil jsem podobenku otce Františka ve starším věku. Pozor! Jeho podobnost s hercem Františkem Kovářikem, známého např. jako kantora češtiny z filmu Marečku, podejte mi pero, je čistě náhodná.

Biblický příběh o Adamovi a Evě

Málokterý biblický příběh je symbolickým předobrazem novozákonních evangelií jako druhý biblický příběh o Adamovi a Evě (o stvoření člověka, jeho pádu a dědičném hříchu). Podle biblických pramenů byl člověk stvořen Bohem, který z hlíny vymodeloval bytost a vdechl jí dar života. Musíme si však uvědomit, že první části starozákonní Bible vycházejí ze židovsko-paieistinské mytologie, v době, kdy si lidé nedokázali vysvětlit přírodní zákony. Biblický příběh o stvoření světa a člověka zaznamenal prorok a náboženský vůdce Židů Mojžíš, o němž již širší studie vyšla v našem farním zpravodaji. Biblický příběh je zapsán v kapitolách 2 a 3 v první starozákonní knize Genesis. Kromě 2. a 3. kapitoly Mojžíšovy knihy Genesis se o Adamovi příležitostně zmiňují i evangelia a Pavlovy teologické spisy. Podle Bible jakožto kánonu židovského a křesťanského náboženství je Adam prvním člověkem, stvořeným podle Božího obrazu šestého dne. Slovo *Adam* ve vedlejší významu znamená *lidstvo*. Ve Starém zákoně se toto slovo vyskytuje přibližně 500krát. Jméno první ženy *Eva* (hebrejsky *Chawwá*) znamená v českém překladu „Živa.“ Podle křesťanského teologického podání jsou Adam s Evou prvními lidmi v historii světa, původního stvoření, kteří stáli na počátku jak vůbec stvoření obecně, tak i na začátku jeho pádu a bída (ve smyslu morálním a duchovním). Křesťanství teologové a katolická církev přirovnává „prvního Adama“ (prvního člověka) k „druhému, novému Adamovi“, tj. ke Kristu. Kristus totiž, podobně jako Adam, stojí na začátku nového stvoření a obnovení vztahu s Bohem, který svým hříchem ztratil. Svatý Augustin k tomu napsal: „Každý člověk je Adam, každý člověk je Kristus.“ To znamená, že v každém člověku se nachází jak zlo a sobectví, tak dobro a láska. Paralel je ostatně víc. O Adamovi a Evě (mj. jejich svátek se slaví na Štědrý den 24. prosince, kdy očekáváme narození svého Vykupitele) se hovoří v části věnované stvoření světa a prvotnímu hříchu. Adam v tomto vyprávění (biblický příběh), není defacto vlastní konkrétní jméno prvního člověka, nýbrž obecným označením. Teprve později se toto obecné označení začalo používat i jako vlastní jméno. Chceme-li dobře porozumět biblickým textům, měli bychom to mít na paměti. Podle biblického vyprávění usadil Bůh Adama a Evu do ráje – zahrady v Edenu, kde žili v naprosté harmonii s Bohem. Avšak dopustili se hříchu a byli ze zahrady vyhnáni. Jejich provinění spočívalo v tom, že jedli z plodů stromu poznání dobra a zla, ze kterého jako jediného jim bylo zakázáno jíst. V gnostickém učení se tento příběh o dědičném hříchu interpretuje poněkud odlišně. Prvotní hřích je svým způsobem připsán lidské povaze a vysvětluje její zkaženost (větší sklon ke konání zla než dobra). Cituji (Čtení z Písma svatého, s. 22, 28, 32, 35): „**Hospodin Bůh řekl: „Není dobré člověku býti samotným. Učiňme mu pomocníci podobnou jemu.“ Seslal tedy Hospodin Bůh na Adama tvrdý spánek. Když usnul, vyňal mu jedno žebro, a místo jeho vyplnil masem. Ze žebra pak, které byl vyňal z Adama, Hospodin Bůh učinil ženu a přivedl ji k Adamovi. Adam pak řekl: „Tj. konečně kost z mých kostí a tělo z mého těla. Proto opustí člověk otce svého i matku a přilne k manželce své, že budou dva tělem jedním“.** Nazval pak Adam jméno ženy své Eva (tj. česky „Matka živých“), poněvadž se stala matkou všech živých. Prikázal Bůh Adamovi řka: S každého rajského stromu smíš jísti, avšak se stromu poznání dobrého a zlého až nejíš! Neboť kterýkoliv den s něho budeš jísti, smrtí zemřeš! Had byl lstivější než všechna polní zvířata, která byl Hospodin Bůh učinil. Podobu hada vzal na sebe jeden z andělů od Boha zavržených. Ten řekl ženě: „Proč vám zakázal Bůh jísti se všech rajských stromů?“ Žena mu odpověděla: „Z ovoce stromů, které jsou v ráji, jísti smíme, z ovoce stromu však, který jest

uprostřed ráje, zakázal nám Bůh jísti, ano i dotýkati se ho, abychom snad nezemřeli.“ Tu pravil had k ženě: „**Nikoliv! Nikterak nezemřete! Ví totiž Bůh, že toho dne, kterého z něho požíjete, otevrou se oči vaše a budete jako bohové, poznávající dobré i zlé.**“ Tu zdálo se ženě, že jest strom ten k požívání velmi dobrý, oku krásný a zraku lahodný. Vzala tedy z jeho ovoce a jedla. Dala též svému muži, a ten jedl také. I otevřely se oběma oči. Poznávše, že jsou naří, sešili fíkové listy a urobili si zástěry. Tu pravil Hospodin Bůh k hadu: „**Poněvadž jsi toto učinil, jsi zlořečený mezi všemi zvířaty a mezi zvířenou polní. Po hrudi budeš se plaziti a prach se země jísti budeš po všechny dny svého života. Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a potomstvem jejím. Ona rozdrtí hlavu tvou, kdežto ty budeš úklady činiti její patě.**“ K ženě pravil: „**Rozmnožím tvé útrapy při těhotenství, s bolestí budeš roditi děti. Pod mocí muže budeš, on bude nad tebou panovati.**“ K Adamovi pak pravil: „**Poněvadž jsi poslechl hlasu své ženy a jedl se stromu, s něhož jísti jsem ti byl zakázal, pro ten tvůj čin zlořečená budiž země, s námahou budeš se z ní živiti po všechny dny svého života. Trní a hloží bude ti ploditi, ačkoliv polní zeliny budou ti potravou. V potu tváře jísti budeš chléb, dokud se nevrátíš do země, ze které jsi vzat. Ano, prach jsi a v prach se navrátíš.**“ I vykázal ho Hospodin Bůh z rozkošného ráje, aby vzdělával zemi, ze které byl vzat. Vyhnal tedy Adama, a postavil před rozkošným rájem cheruby, jakož i plamenný a blýskný meč, by hlídali cestu ke stromu života.“ (konec citace)

Adam s Evou měli řadu potomků, z nichž Kain a Abel se stali dalšími postavami biblického příběhu. Mj. jejich dalším synem byl Šét, ze kterého vzešel Noe a potomstvo před potopou světa.

Cituji (s. 35 J. Hejčl: Čtení z Pisma svatého): „Z toho všeho vidíme, že hřích jest největším zlem. Jest na jedné straně nesmírnou urážkou Otce nebeského a svrchovaného Pána našeho, a na druhé straně jest hřích největším neštěstím člověka, protože ho zbavuje lásky Boží. Ani celá věčnost nestačila by, abychom dostatečně usmířili i nejmenší dobrovolný hřích.“

Biblický příběh o Adamovi a Evě se stal inspirací pro celovečerní kreslený film Eduarda Hofmana Stvoření světa (1957) na základě ilustrací karikaturisty Jeana Effela. Nejznámější a nejslavnější podobiznou těchto prvních biblických postav jsou obraz od renesančního malíře Albrechta Dürera (z r. 1507) a Michelangelova freska Stvoření světa v Sixtinské kapli ve Vatikánu, kde se po úmrtí papeže koná konkláve (volba nového papeže).

freska Michelangela ze Sixtinské kaple

Prameny

Čtení z Pisma svatého. Brno 1939. Bible (Genesis). Praha 1991. www.wikipedie.cz

Radim Častulík

Ježíš a evropští světci Svatý Augustin

1. téma:

27. AUGUSTINOVO HLEDÁNÍ PRAVDY A SMYSLU ŽIVOTA

Augustin se narodil v severní Africe ve městě Thagaste. Maminka Monika byla v době jeho narození již křesťankou. Jeho otec měl dobré postavení, byl statkář a člen městské rady. Křesťanství však nebyl nijak zvlášť nakloněn.

Z Augustina rostl mladý výtržník, který se potuloval po ulicích Thagaste, aby nějak zabil čas. Každá zábava ho však po nějakém čase omrzela.

Znuděný Augustin začal hledat rozptýlení u dívek a žen. Nakonec se pustil do studií. Ve vědě a ve studiích hledal odpovědi, které zatím nikde jinde nenašel. Hlavou se mu honilo tolik otázek. Co je dobro? Jak ho mohu poznat? Zkoušel v té době číst i Bibli, ale zdála se mu strohá a prostá. Proto se o ní vyjádřil jako o čtení pro děti.

Augustin v knize, kterou později napsal, o této době říká: „Byl jsem nespokojený. Stále jsem něco hledal.“ Toužil po skutečném přátelství a lásce.

Po čase se zamiloval. Dívku si k sobě hned nastěhoval, dokonce se jim narodil syn, kterého pojmenovali Adeodatus. Za manželku si však dívku nikdy nevezl. Měl strach z manželského slibu na celý život.

Augustin začal vyučovat. Věnoval se různým naukám. Stal se z něj úspěšný řečník a učitel. Ctižádostivý profesor Augustin se vydal do Říma a zakrátko poté do Milána. Věřil, že se vše obrátí k dobru a jemu teď začne skvělá budoucnost.

Do Milána za Augustinem přicestovala i jeho matka Monika. Vytrvale se modlila za Augustinovo obrácení a nalezení pravdy a klidu v Bohu. Biskupem v Miláně byl v té době Ambrož, později prohlášený za svatého. Protože byl velmi váženým a oblíbeným člověkem v Miláně, chtěl ho poznat také Augustin. Začal chodit na jeho kázání. Jeho slova ho velmi zasáhla. Nad tím, co slyšel, Augustin upřímně přemýšlel. Poznal, že k tomu, aby byl opravdu šťastný, musí něco udělat, ale zatím nevěděl co.

Augustin něco pořád hledal, ale nevěděl přesně co. Chtěl být šťastný, radostný, ale ne jen na chvíli. Každá zábava ho potěšila jen na čas, ale brzy ho začala nudit.

Augustin se tolik podobá každému z nás. Všichni pořád hledáme něco, co nás učiní šťastnými. Dnešní lidé, podobně jako v době Augustinově, hledají štěstí v bohatství, ve vzdělání....

A nenacházejí. Vždycky je to štěstí jen na chvíli. I štěstí z dobře napsané písemky, z mimořádného ředitelského volna... Taková radost pomine. Volno skončí. Tou největší radostí, kterou máme, je Boží přátelství. Hledejme (jako svatý Augustin) to, z čeho bude mít Pán Ježíš radost.

2. téma:**28. AUGUSTINOVŮ OBRÁCENÍ**

Jednoho dne přišel za Augustinem do Milána jeho přítel z mládí, který se jmenoval Ponticianus. Ten přijal křest a začal žít zcela nový život. Vyprávěl mu o svém obrácení, o tom, jak je šťastný, že poznal Boha. Přiznal, jakou posilou je pro něj Písmo svaté.

Po odchodu Ponticiana byl Augustin jako proměněný. Už se nebránil, aby Bůh, o kterém už tolik slyšel od druhých, mohl začít proměňovat jeho nitro. Poznal, že život, který doposud vedl, byl ubohý a prázdňový. Honil se za něčím, co nemělo skutečnou cenu. Jeho životu chybělo něco Božského.

Rozplakal se lítostí i radostí zároveň. Odešel do zahrady, aby byl sám. Z vedlejšího domu zaslechl dětský popěvek: „Tolle, lege – vezmi a čti.“ Byla to nejspíš jakási jednoduchá písnička, ve které se tato slova po každé sloce opakovala. Ani nepoznal, jestli ji zpíval malý chlapec nebo holčička.

Vzal tedy do rukou knihu, která se mu v tu chvíli připomněla – Písmo svaté. Nepřemýšlel a knihu otevřel. Začal číst. Jistě to nebyla náhoda, že objevil právě tato slova: „Ne v hodování a opilství, ne v nemravnosti a nestydatostech, ne ve sváru a závisti, nýbrž oblečte se v Pána Ježíše Krista.“ (Řím 13, 13) Augustin už neváhal. Pochopil, že Bůh ho dovedl až sem před toto rozhodnutí. Teď už záleželo jen na něm, zda se na tuto cestu vydá.

Augustin věděl, co chce. Pevně se rozhodl pro Pána Ježíše. Chtěl ho následovat až do konce života. Oznámil mamince Monice své rozhodnutí nechat se pokřtít. Zároveň jí nezapomněl poděkovat za vyprošené obrácení.

O Velikonocích roku 387 byl biskupem Ambrozem pokřtěn nejen on, ale i jeho syn Adeodatus a přítel Alypius. Dobře věděl, že si tento dar vůbec nezaslouží. Tak dlouho Augustin hledal. Hledal upřímně a opravdově. Bůh si skrze lidi, různá setkání, prostou modlitbu Augustina dovedl až k sobě.

Na první pohled mohla tato událost z Augustinova života vypadat jako náhoda. Ve skutečnosti však Bůh moudře Augustina vedl. Posílal mu do cesty malé události, které se zdály jako náhody.

Tak tomu je i v našem životě. Drobnosti a zdánlivé náhody mohou být velkým projevem Boží lásky k nám. I náš úsměv, vlnivé slovo, pomoc, pozdrav může Bůh použít jako důležitou maličkost podobně jako popěvek dítěte: „Vezmi a čti!“

3. téma:**29. ZMĚNA ZPŮSOBU ŽIVOTA, SPOLEČENSTVÍ KOLEM SV. AUGUSTINA**

Když Augustin přijal křest, věděl, že musí začít žít jinak. Podle evangelia. Znovu nastalo v jeho životě hledání, jak má žít dál, aby to byl život hodný křesťana. Augustin věděl, že by nedokázal žít poustevníckým životem. Potřeboval kolem sebe přátele. Zároveň věděl, že nechce žít sám pro sebe.

Kolem Augustina se shromáždilo několik jeho přátel, kteří prožili něco podobného jako on sám. I oni přijali křest a chtěli změnit svůj život. Vzniklo společenství, které žilo v jednom domě v Augustinově rodném Thagaste. Každý se věnoval tomu, co považoval za přínosné pro toto společenství. Všichni, kteří sem dobrovolně přišli, žili podle příkladu prvotní církve, jak to popisují Skutky apoštolů. „Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli

všechno společně. Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval.“ Dům byl otevřený všem. Lidé sem rádi zašli pro radu nebo se jen přišli světit se svými starostmi a problémy. Mnohdy přicházeli z velké dálky.

Společenství v domě se začalo podobat mnišskému klášternímu společenství. Jeho věhlas už přesáhl hranice města a šířil se dál. Počet dopisů narůstal, stejně jako počet spolubratří. I když Augustin chtěl, aby vzorem pro společenství byl život v prvotní církvi, čím dál víc si uvědomoval, že je potřeba sepsat pro společenství pravidla. Nechtěl dát společenství nějaké zvláštní poslání. Každý měl pracovat podle svých darů a nadání, podle svého vzdělání, které v životě získal. Někteří psali knihy, jiní vyučovali, jiní se zase starali o chod domácnosti celého společenství, starali se o jídlo apod.

Augustin se již nebránil myšlence založit klášter. Napsal pravidla řehole, která později převzala jeho jméno: Řád sv. Augustina (bratří augustiniánů).

I naše společenství (doma nebo ve farnosti) by mělo vypadat podle vzoru prvotní církve. Není nutné, abychom žili v jednom domě jako v klášteře. Každý z nás dostal dary: zpěv, nebo psaní pohádek nebo malování... Někdo je zručný opravář, jiný zahradník nebo pekař. Všichni jsme ale jedna Boží rodina, která nemusí mít společný majetek a dům, jak tomu bylo v prvotní církvi, ale máme mít společný cíl, společný důvod, proč to či ono děláme: z lásky k Pánu Ježíši pro druhé. Vzájemně se svými dary doplňujeme a obdarováváme. A protože pracujeme společně, musíme se umět podřídit, to znamená dělat i to, co se nám právě nelíbí. Někdo nakreslí plakát na koncert, jiný bude zpívat, jiný hrát na hudební nástroj, jiný nazdobí kostel... V augustiniánských klášteřích žili výborní lékaři, vědci, skladatelé a sborníkáři, kteří svou prací a dílem vykonali z lásky k Pánu Ježíši mnoho dobrého.

4. téma:**30. AUGUSTIN JAKO KNĚZ A BISKUP OBHAJUJE VÍRU**

Augustin se jednoho dne vydal na cestu do Hippo Regia, vzdáleného města, aby tam navštívil svého přítele. V městě navštívil nic netušící Augustin tamní baziliku. Když biskup kázal o nedostatku kněží a o tom, jak rád by k sobě dostal schopného pomocníka a kazatele, všichni se obrátili na Augustina. Augustin se dlouho zdráhal, protože se necítil být hoden takové služby. Nakonec souhlasil a přijal z rukou biskupa kněžské svěcení. Z bratra Augustina se tak stal především kněz, který přijetím kněžské služby na sebe vzal mnoho dalších závazků, které už mu bránily ve vedení kláštera v Thagaste. A tak ustanovil za představeného jednoho z mnichů.

V městě Hippo Regio se v té době objevovalo mnoho hlasatelů různých učení, která ale byla nepravdivá, plná omylů. Mnozí jim přesto naslouchali. Největším Augustinovým úkolem se stalo kázání. Často se musel postavit proti nějakému učitelovi a obhajovat učení Pána Ježíše. Takové obhajoby a diskuze bývaly veřejné, takže všichni mohli Augustinovi naslouchat. Snad nikdy neodešel jako poražený, s horlivostí a obrovským nasazením a láskou obhajoval učení o Pánu Ježíši, o křtu i celé církvi. Po takových veřejných kázáních se další a další lidé rozhodli nechat se pokřtít.

Augustin se po několika letech stal i tammím biskupem. Ze všech biskupských povinností se Augustin stále nejvíce věnoval kázání, často i dvakrát za den, na psaní knih a dopisů měl již času méně. Vše možně se snažil obhajovat a ochraňovat církev, aby jí neškodila mylná a bludná učení.

I v dnešní době se mnohdy dostaneme do situace, kdy je třeba obhájit svou víru. Třeba ve škole, když se nám spolužáci začnou posmívat nebo se jen podívat, proč vlastně chodíme do kostela. V jejich očích je víra zbytečná, zastaralá, k životu neužitečná. Dokázali bychom si jako svatý Augustin svou víru obhájit?

Někteří spolužáci a kamarádi zase věří „pochybným“ učeníům – sice jiným, než v době svatého Augustina, ale stejně mylným. Mohou to být nejruznější horoskopy, předpovědi osudů, magická šťastná a nešťastná čísla. Dokážeme druhým ukázat, že naše učení je to pravé, které přináší radost?

PEPŮV POHÁR

sobota 19. 3. 2011 od 10.00 hodin

hala Gymnázia

VOLEJBAL (6 hráčů + 1 na střídání, min. 2 dívky)

FOTBAL (3 +1 hráčů + 1 na střídání)

pro mladé od 15 let, startovné 50,- Kč/osoba

Modlitby nemocných

Úmysl na březen: Aby nás půst přiblížil k Pánu Bohu i k bližním!

V měsíci únoru 2011 byli pokřtěni:

8. Simona Dohnanská ze Smoliny
9. Tamara Sušilová z Lačnova
10. Nicol Švachová z Val. Klobouk
11. Erik Gargulák z Val. Klobouk
12. Jan Machů z Vysokého Pole
13. Matěj Ambrůz z Val. Klobouk
14. Martin Floreš z Val. Klobouk

V měsíci únoru 2011 byli pohřbeni:

5. Marie Fajeríková ze Študlova, nar. 1962
6. Josefa Josefíková z Val. Klobouk, nar. 1924
7. Hedvika Kupková z Val. Klobouk, nar. 1912
8. Marta Obadalová z Mirošova, nar. 1937
9. Miloslav Fiala z Val. Klobouk, nar. 1921

„K sobě“ - zpravodaj farnosti Valašské Klobouky. Ročník 15. Vydává Farnost Valašské Klobouky, Smetanova 113. PSČ 766 01, tel. 739 245 902, e-mail: faraklobouky@volny.cz, www.faraklobouky.cz
 Redakční rada: P. Mgr. Karel Janiček, P. Mgr. Marek Adamík, Jan Liška, Mgr. František Mikulčík, Veronika Mikulčíková, Antonín Polách. Náměty, příspěvky doručte na faru. Neprodejné. Slouží pro interní potřebu farnosti. Dobrovolné finanční příspěvky budou použity na opravu farního kostela.